

Higen, der havde gjort saa mange af hendes Stammes Mænd og Kvinder til Menneskehedens Førere.

For det blev hende mere og mere den endegyldige Livsvisdom, at kun i Kampen var der Lykke, — om ikke af anden Grund, saa fordi den skænkede den dybeste Glemsel. Det forholdt sig med Livet som med den egentlige Krig; de, der befandt sig midt i Slagets Tummel, tænkte mindst paa Faren, gruede mindst for Blodet. Det var altid Efterluskerne, der havde Mavekneb. Det var paa Marodørernes blege Ansigter, at Kampens Rædsler stod afmalet.